

Arrest

nr. 122 353 van 11 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 4 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging in uiterst dringende noodzakelijkheid en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 november 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot oplegging van een inreisverbod (bijlagen 13septies en 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest met nummer X van 6 december 2013 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien het verzoek tot voortzetting.

Gelet op de beschikking van 24 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. IMPENS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 november 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en tot oplegging van een

inreisverbod voor acht jaar. Deze beslissingen worden verzoekster op 29 november 2013 ter kennis gebracht.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering is gemotiveerd als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw [...], geboren op [...], onderdaan van Suriname , wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 3° + art. 74/14 §3, 3°: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, en Maatschappelijke Integratie of zijn gemachtigde, [W. V. H.], attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden: betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan huisdiefstal en achterlaten van een kind, feiten waarvoor zij op 08.08.2013 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van artikel 7, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

- gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan huisdiefstal en achterlaten van een kind, feiten waarvoor zij op 08.08.2013 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar, bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.

Vasthouding

[...].”

Het inreisverbod is verder gesteld in de volgende bewoordingen:

“Aan de mevrouw [...], [...], onderdaan van Suriname, wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 28.11.2013 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van de beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat zij zich schuldig heeft gemaakt aan huisdiefstal en achterlaten van een kind, feiten waarvoor zij op 08.08.2013 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar, zij wordt bovendien verdacht van deelname aan bendevoorming en gewone diefstal

Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod."

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Over de ontvankelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet worden gesteld dat deze beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten

3.1.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] 1. De verwerende partij is kennelijk van oordeel dat indien verzoekster niet zou worden verwijderd van het grondgebied, zij de openbare orde zal schaden. Meer nog, er kan zelfs geen termijn gegeven worden van 30 dagen om het grondgebied te verlaten aangezien verzoekster een dergelijk gevaar zou uitmaken voor de openbare orde en de nationale veiligheid.

Indien de verwerende partij dergelijk besluit neemt dient deze zowel in feite als in rechte te zijn verantwoord, in het bijzonder rekening houdende met de beginselen van behoorlijk bestuur en de desbetreffende bepalingen van de Vreemdelingenwet zoals hierboven geciteerd.

2. Maatregelen die worden genomen in verband met de openbare orde of de openbare veiligheid moeten bijgevolg onder meer:

- evenredig zijn (uitzetting heeft ingrijpende gevolgen voor iemands leven en moet in verhouding staan tot de ernst van de inbreuk op de openbare orde of de openbare veiligheid); en*
- uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene, dat een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging moet vormen voor een fundamenteel belang van de samenleving.*

Er dient daarenboven te worden gewezen op het feit dat het verblijf van eenieder welke persoon op het grondgebied steeds een potentieel gevaar oplevert dat deze persoon de openbare orde en veiligheid zou schenden. Zulks is inherent aan het leven in een gemeenschap.

Dit impliceert echter niet dat de verwerende partij met artikel 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet een wettelijke mogelijkheid zou hebben om eenieder welke persoon met een verblijf van minder dan drie maanden het bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Er dient te worden aangetoond waarom de betrokken persoon een dermate gevaar zou opleveren voor de openbare orde en veiligheid, met andere woorden: waarom hij of zij door zijn gedrag "geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden".

Het is aan de verwerende partij om zulks te verantwoorden en motiveren.

Wanneer de verwerende partij bijkomend tot de beslissing wil komen om geen termijn van dertig dagen te verlenen om het grondgebied te verlaten, zijn de wettelijke vereisten daarenboven veel strenger.

In dergelijk geval dient te worden aangetoond dat de persoon in kwestie "een gevaar is voor de openbare orde en veiligheid".

Waar artikel 7, eerste lid, 3° bijgevolg slechts vereist dat de vreemdeling door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden (hypothetisch), stelt artikel 74/14, § 3, 3° expliciet dat de persoon een gevaar moet zijn voor de openbare orde en veiligheid (als vaststaand feit).

De wettelijke vereisten zijn in dergelijk geval vele malen strenger.

De verwerende partij dient aan te tonen dat aan deze wettelijke voorwaarden zijn voldaan.

3. Als enig feitelijk argument beroept de verwerende partij zich kennelijk op een vonnis van de correctionele rechtbank van Mechelen van 8 augustus 2013. In dit vonnis wordt verzoekster veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar voor huisdiefstal en het achterlaten van een kind.

Het weze herhaald dat verzoekster sinds haar 12 jaar in Nederland verbleef. Zij is voorheen nooit in aanraking gekomen met de gerechtsapparaat, zoals blijkt uit het dossier van de verwerende partij.

In een periode wanneer het haar financieel slecht voor de boeg ging, heeft verzoekster zich spijtig genoeg schuldig gemaakt aan diefstal, hetgeen zij ten zeerste betreurd.

Ten gevolge hiervan werd zij door de correctionele rechtbank van Mechelen op 08.08.2013 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar.

Deze straf heeft zij uitgezeten.

Verzoekster wordt niettemin kennelijk gestigmatiseerd als "gevaar" voor de samenleving, terwijl er geen grond is om hiertoe te besluiten.

Er is geen sprake van recidive.

Hieruit blijkt dat verzoekster geen actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Minstens moet worden vastgesteld dat niet voldaan is aan artikel 74/14, § 3, 3° Vreemdelingenwet dewelke als vereiste stelt dat de betrokkene "een gevaar is voor de openbare orde en veiligheid".

Deze wettelijke vereiste is niet aangetoond.

Het schijnbaar automatische oordeel dat een vonnis van een correctionele rechtbank zou impliceren dat men steeds een gevaar is en blijft voor de openbare orde en veiligheid is volkomen kortzichtig en beantwoord geenszins aan de werkelijkheid.

Daarenboven wordt schijnbaar geen enkele afweging gemaakt noch onderzoek verricht, hetgeen de automatische besluitvorming van de verwerende partij kenmerkt, in strijd met de beginselen van behoorlijk bestuur (o.a. zorgvuldigheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel).

4. Hierdoor wordt niet voldaan aan de wettelijke bepalingen van artikel 7, eerste lid, 3° Vreemdelingenwet, minstens niet aan de wettelijke vereisten van artikel 74/14, §3, 3° Vreemdelingenwet waarbij wordt beslist om geen termijn toe te kennen om het grondgebied te verlaten.

3.1.2. Verzoekster wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”.

Verzoekster wordt hierbij geen termijn gegeven om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en dit op grond van artikel 74/14, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Art. 74/14, §§ 1 en 3, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde, wordt de termijn, vermeld in het eerste lid, en die is toegekend om het grondgebied te verlaten, verlengd, op grond van het bewijs dat de vrijwillige terugkeer niet kan worden gerealiseerd binnen de toegekende termijn.

Zo nodig, kan deze termijn worden verlengd om rekening te houden met de specifieke omstandigheden eigen aan zijn situatie, zoals de duur van het verblijf, het bestaan van schoolgaande kinderen, het afronden van de organisatie van het vrijwillig vertrek en andere familiale en sociale banden, indien de onderdaan van een derde land een gemotiveerd verzoek indient bij de minister of diens gemachtigde.

De minister of zijn gemachtigde deelt de onderdaan van een derde land schriftelijk mee dat de termijn van vrijwillig vertrek is verlengd.

[...]

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

[...]

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare orde en de nationale veiligheid, of;

[...]

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.”

Verweerder licht toe dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan huisdiefstal en achterlaten van een kind, feiten waarvoor zij op 8 augustus 2013 door de Correctionele Rechtbank van Mechelen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. Verweerder oordeelt op grond hiervan dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoekster betoogt dat de vereisten om vast te stellen dat iemand “een gevaar is voor de openbare orde en veiligheid” veel strenger zijn dan om vast te stellen dat iemand door zijn gedrag “geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden”. Hij betoogt dat in het eerste geval er sprake dient te zijn van een vaststaand feit, terwijl in het tweede geval dit gegeven hypothetisch blijft. Er dient evenwel te worden aangenomen dat ook om toepassing te maken van artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet het gevaar voor een inbreuk op de openbare orde of nationale veiligheid een zeker of minstens waarschijnlijk, doch niet louter hypothetisch karakter moet hebben. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat beide voormelde bepalingen een andere draagwijdte hebben.

Verzoekster betwist de door haar gepleegde feiten verder niet. Zij merkt wel op dat zij sinds haar 12 jaar in Nederland verbleef, voorheen nooit in aanraking is gekomen met het gerecht, zij de feiten pleegde op een ogenblik dat het haar financieel slecht ging, zij haar straf heeft uitgezeten en er geen sprake is van recidive. Hieruit besluit zij dat geen actuele, werkelijke of voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid kon worden weerhouden en geen toepassing kon worden gemaakt van voormelde bepalingen.

De Raad merkt in dit verband allereerst op dat de door verzoekster gebruikte bewoordingen ‘actuele, werkelijke of voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde en veiligheid’ lijken te zijn ontleend aan artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster valt evenwel niet onder het toepassingsgebied van deze bepaling. Deze bepaling betreft immers burgers van de Unie of hun familieleden en de gevallen waarin hen de binnenkomst en het recht op verblijf kunnen worden geweigerd omwille van onder meer redenen van openbare orde. Er blijkt verder niet dat in de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet in een even hoge drempel is voorzien als in artikel 43 van de Vreemdelingenwet. In tegenstelling tot hetgeen verzoekster lijkt aan te geven dient het bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet niet noodzakelijk te zijn gegrond op een ernstige verstoring van de openbare orde. Een gewone storing van de openbare orde volstaat.

Verzoekster toont aan de hand van haar uiteenzetting nog niet aan dat de gegeven motivering in strijd zou zijn met de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Er kan *in casu* ook niet worden vastgesteld dat verweerder op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat uit het gegeven dat verzoekster zich schuldig maakte aan diefstal en verlaten van een kind volgt dat zij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden of een gevaar te zijn voor de openbare orde of openbare veiligheid. Uit de gegevens dat verzoekster sinds haar twaalf jaar in Nederland zou hebben verbleven, zij voor het overige niet in aanmerking zou zijn gekomen met het gerecht, zij haar straf heeft uitgezeten en er geen sprake zou zijn van recidive, blijken nog geen concrete elementen die van aard zijn het onjuist of kennelijk onredelijk karakter te kunnen aantonen van de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten of aannemelijk te maken dat in tegenstelling tot het ogenblik van het plegen van de betreffende feiten zij niet langer kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. De Raad merkt in dit verband op dat het een zeer recente veroordeling betreft en geen concrete elementen voorliggen waaruit blijkt dat verzoeksters financiële situatie, die zoals zij zelf aangeeft de oorzaak is van de door haar gepleegde feiten, actueel zou zijn gewijzigd. Tevens dient te worden gewezen op de ernst van het gepleegde feit van het achterlaten van een kind teneinde een financieel voordeel te bekomen voor zichzelf.

Er kan verder op basis van de weergegeven motivering ook geenszins wordt vastgesteld dat verweerder op basis van de opgelopen strafrechtelijke veroordeling op automatische wijze heeft geoordeeld dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde. Zo heeft verweerder oog gehad voor de concrete feiten zoals gepleegd door verzoekster en de strafmaat die voor deze feiten werd opgelegd en waaruit ook de ernst van deze feiten blijkt.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te besluiten dat de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt krachtens de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet. Er kan evenmin wordt vastgesteld dat de betreffende beslissing niet op een zorgvuldige wijze werd voorbereid, ten onrechte bepaalde elementen niet zouden zijn betrokken bij de besluitvorming of er sprake is van een kennelijk onredelijke belangenafweging.

Een schending van de artikelen 7 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3.2. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing tot oplegging van een inreisverbod

3.2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht het middel als volgt toe:

"[...] 1. Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek

overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

2. In casu blijkt dat de verwerende partij opnieuw verwijst naar het vonnis van de correctionele rechtbank van Mechelen.

Op basis hiervan komt men tot de conclusie dat:

"Gezien het winstgevende karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde vormt"

Verzoekster merkt allereerst op dat deze regel schijnbaar cursief gedrukt is en niets meer vormt dan een standaardformulering. Dit wordt bevestigd doordat in deze algemene zinsnede wordt verwezen naar verzoekster als een "hij" in plaats van "zij".

Uit deze bewoordingen blijkt dat geen individueel onderzoek werd gevoerd.

Te blijkt te meer nu men blijkbaar door de verwerende partij werd beslist om een inreisverbod op te leggen van maar liefst acht jaar (!), terwijl geenszins een verantwoording hiervan te vinden is. De algemene motivering brengt niets bij over de motieven van het inreisverbod met betrekking tot het aantal jaren. Deze kan evengoed worden vastgelegd op bv. vijf jaar.

Daarenboven mag worden verwacht dat men bij het opleggen van een zeer zware sanctie, zoals een inreisverbod van acht jaar, het onderzoek zeer nauwkeurig uitvoert en de motivering veel uitgebreider formuleert.

Daarenboven schendt deze bepaling het evenredigheidsbeginsel, nu verzoekster de toegang tot het gehele Schengengebied wordt ontzegd voor maar liefst acht jaar. Dit terwijl verzoekster reeds sinds haar 12 jaar woonachtig is in Nederland en sinds een paar jaar in België verblijft. De veroordeling van verzoekster weegt eveneens niet op tegen een inreisverbod van acht jaar."

3.2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat het bestreden inreisverbod duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers gesteld dat verzoekster, op grond van artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, een inreisverbod voor acht jaar wordt opgelegd omdat zij zich schuldig maakte aan huisdiefstal en het achterlaten van een kind, feiten waarvoor zij op 8 augustus 2013 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar. Er wordt geoordeeld dat gelet op het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten er sprake is van een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde. Daarnaast wordt een afzonderlijke motivering voorzien betreffende de duur van het opgelegde inreisverbod. Hierbij wordt toegelicht dat een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd, gelet op het winst oogmerk van het criminele gedrag van verzoekster. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat een uitgebreidere motivering zich opdrong.

Deze uiteenzetting verschaft verzoekster het genoemde inzicht en laat haar aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke, als de juridische overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Verzoekster betoogt nog dat de motivering van het bestreden inreisverbod is voorzien van een standaardformulering waar wordt geoordeeld dat gelet op het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten blijkt dat zij een ernstig, reëel en actueel risico vormt voor een nieuwe schending van de openbare orde. Zij leidt dit af uit het gegeven dat deze zin cursief is gedrukt en er sprake is van 'hij' in plaats van 'zij'. De Raad merkt evenwel op dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Er blijkt *in casu* niet dat het gegeven dat een standaardformulering werd verwerkt in de bestreden beslissing en hierbij een materiële vergissing werd opgenomen tot gevolg heeft dat de motieven die aan het bestreden inreisverbod ten grondslag liggen niet afdoende zouden zijn opdat het doel dat wordt beoogd met de formele motiveringsplicht is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien :

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoekster betoogt allereerst dat geen individueel onderzoek werd gevoerd. Zij leidt dit af uit het gebruik van een standaardmotivering en de reeds vermelde materiële vergissing waarbij 'hij' in plaats van 'zij' werd vermeld. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verweerder rekening heeft gehouden met de volgens hem relevante gegevens zoals voorhanden in het administratief dossier en dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat met bepaalde concrete elementen die van invloed konden zijn op de beslissing tot oplegging van een inreisverbod, of op de duur van dit inreisverbod, ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Aldus kan niet worden vastgesteld dat geen voldoende geïndividualiseerd onderzoek werd doorgevoerd. Het enkele gegeven dat onder meer een standaardformulering werd opgenomen in de motivering waarbij sprake is van een materiële vergissing, kan hiertoe niet volstaan.

Daarnaast werd ook reeds vastgesteld dat *in casu* wel degelijk een afzonderlijke motivering werd voorzien betreffende de duur van het opgelegde inreisverbod. Zo wordt gemotiveerd dat wordt geopteerd voor acht jaar, gelet op het winstoogmerk van het criminele gedrag van de betrokkene.

Verzoekster geeft aan dat zij een termijn van acht jaar strijdig vindt met het evenredigheidsbeginsel. Hiertoe voert zij aan dat dit inreisverbod geldt voor de gehele Schengenzone en wijst zij erop dat zij reeds sinds haar 12 jaar woonachtig is in Nederland en sinds een paar jaar in België verblijft. Zij stelt dat de veroordeling niet opweegt tegen een inreisverbod van acht jaar. Ter terechtzitting in de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid gaf de raadsman van verzoekster evenwel reeds aan dat zij geen legaal verblijf had in Nederland. Ook actueel blijkt niet dat zij enig verblijfsrecht aldaar heeft. Er kan bijgevolg niet worden ingezien op welke wijze het gegeven dat verzoekster ooit in Nederland verbleef, zonder dat zij zich in haar middel bovendien beroept op enige banden die zij nog heeft met dit land, tot gevolg kan hebben dat enige onevenredigheid wordt vastgesteld. Eenzelfde geldt voor wat het verblijf sinds een paar jaar in België betreft. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt immers dat verzoekster steeds illegaal in het Rijk verbleef en daarenboven op geen enkel ogenblik enige poging ondernam om haar verblijf in regel te stellen. Verzoekster geeft verder aan van mening te zijn dat haar veroordeling niet opweegt tegen een inreisverbod voor acht jaar, doch gaat hierbij niet in op de concrete

motivering die werd gegeven wat de duur van het inreisverbod betreft en maakt aldus nog niet aannemelijk dat verweerder op basis van foutieve gegevens of op kennelijk onredelijke wijze besloot dat het gedrag van verzoekster, en het winstgevend karakter van de gepleegde feiten dat hieruit blijkt, een inreisverbod van acht jaar rechtvaardigt. Enige onevenredigheid blijkt evenmin.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheids- of evenredigheidsbeginsel of van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.2.2.3. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend veertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS